

Сорочишина Н.А.

Класичний приватний університет

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ У СКЛАДІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ НА ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

У статті розглянуто поняття «державна інвестиційна політика», «інвестиційний процес», «інвестиційний механізм». Вивчено причини слабого інвестиційного клімату в Україні та недосконалості державної інвестиційної політики в інноваційній діяльності. Виявлено особливості інвестиційного механізму в інноваційному розвитку: наявність різних систем інвестування, залежність інвестиційного процесу від стадій розвитку і впровадження інновацій. Автор показав і обґрунтував своє бачення і розуміння структури інвестиційного механізму, в якій позначені ролі і функції всіх його учасників.

Ключові слова: державна політика, інвестиції, інвестиційний процес, інвестиційний механізм, інноваційні стадії.

Постановка проблеми. Україна в 50-60-ті рр. ХХ ст була в числі лідерів науково-технічної революції, але вже у 70-80-х рр., через економічний застій, із запізненням стала освоювати п'ятий технологічний уклад, у 90-х рр., внаслідок неоліберальних ринкових реформ, опинилася в стані технологічної деградації, що призвело до катастрофічного падіння її наукового та інноваційного потенціалу. Сьогодні, у зв'язку з економічним занепадом, воєнними діями в зоні АТО, анексією Криму, інноваційна криза продовжує поглиблюватися.

На сучасному етапі у України недостатньо ресурсів, що пов'язано з недосконалістю державної інвестиційної політики для інноваційного прориву та економічною кризою, внаслідок якої присутні такі явища, як бюджетний дефіцит, корупційні схеми, тіньовий сектор економіки, брак кредитних коштів, виведення капіталу в офшорні зони, відсутність внутрішніх і зовнішніх інвестицій і т. д. Тому, беручи до уваги також низький рівень фінансування інноваційного підприємництва і розвитку вітчизняного фінансового ринку, пасивність більшості його учасників, ми бачимо, що на перший план виходять проблеми, пов'язані з пошуком ефективного механізму стимулювання збільшення інвестицій в інноваційну сферу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Великий внесок у вивчення проблеми інвестування на ринку інновацій зробили такі вітчизняні та зарубіжні дослідники, як Ю. Бажал, Х. Барнет, П. Друкер, В. Опарін, С. Юрій, О.Василик,

В. Балабанов, І. Бланк та ін. Питаннями державної політики та державного регулювання інвестиційної діяльності займалися такі вчені, як О. Барановський, З. Герасимчук, О. Дзюблюк, П. Єгорова, І. Камінська, Н. Краснокутська, І. Луніна, І. Лютий і багато інших.

Постановка завдання. Оскільки деякі проблеми інвестування в інноваційну діяльність розглянуті фрагментарно, головним завданням даної статті є аналіз суті і структури інвестиційного механізму та ролі його учасників в інноваційній сфері.

Виклад основного матеріалу дослідження. Прийнято вважати, що об'єктом державного регулювання має виступати економіка та її складові частини, у даній ситуації – інвестиції. У різних наукових роботах немає чіткого і однозначного розуміння поняття «державна інвестиційна політика» (далі – ДІП). Більш того, нормативно-правова база регулювання інвестиційної діяльності в Україні взагалі не передбачає використання поняття «державна інвестиційна політика». Законом України «Про інвестиційну діяльність» передбачено для позначення цього явища термін «державне регулювання інвестиційної діяльності». Стверджується, що державне регулювання інвестиційної діяльності здійснюється з метою реалізації економічної, науково-технічної і соціальної політики, виходячи з цілей та показників соціально-економічного розвитку України. Державне регулювання інвестиційної діяльності включає управління державними інвестиціями,

регулювання умов інвестиційної діяльності і контроль за усіма інвесторами та учасниками інвестування. Таким чином, узагальнення всіх формулювань дозволяє стверджувати, що ДПП як прояв державного регулювання – це сукупність державних заходів щодо використання інвестиційних відносин для виконання державою своїх функцій, що впливає на дії економічних агентів і забезпечує умови відтворення капітальних ресурсів у держави та модернізацію основних фондів всіх галузей економіки.

Зміст ДПП досить складний, тому що охоплює широкий комплекс заходів, причому ядром ДПП в інноваційній діяльності все ж є встановлення формату інвестиційного механізму. Часто фахівці використовують разом такі терміни, як «інвестиційний процес» та «інвестиційний механізм», вважаючи ці поняття невід’ємною частиною один одного. Визначення «інвестиційний механізм» є досить розпливчастим та означає все, у що можна інвестувати кошти. На державному рівні інвестиційний механізм є спеціалізованою сукупністю економічних і господарських регуляторів.

Інвестиційний процес як рух інвестицій різних форм і рівнів здійснюється за допомогою інвестиційного механізму та складається із послідовно здійснюваних фаз. Взаємозв’язок між ДПП, інвес-

тиційним механізмом та інвестиційним процесом можна побачити на рис. 1.

Найважливіша роль інвестицій у системі ДПП інноваційного розвитку дозволяє виділити інвестиційний механізм як ключову частину фінансово-бюджетного механізму країни, основною функцією якого є генерування економічного зростання. Безумовно, як частина цілого він не функціонує у відриві від інших механізмів державного регулювання, більш того, всі вони настільки тісно взаємопов’язані, що чіткі межі між ними вказати важко. Інвестиційний механізм в основі ДПП можна розглядати як взаємодіючу сукупність методів і форм, джерел інвестицій, інструментів і важелів впливу на відтворювальний процес на макро- і мікрорівнях в інтересах розширення або авансування виробництва.

В Україні інвестиційний механізм забезпечується низкою законодавчих актів, які безпосередньо впливають і на інноваційну діяльність, наприклад, Закони України «Про інвестиційну діяльність», «Про режим іноземного інвестування», Указ Президента України «Про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії», Постанови КМУ «Про заходи щодо підтримки інноваційно-інвестиційних проектів», «Про внесення змін до Постанови Кабінету Міністрів України від 17 грудня 1999 р. № 2311 «Про порядок розгляду

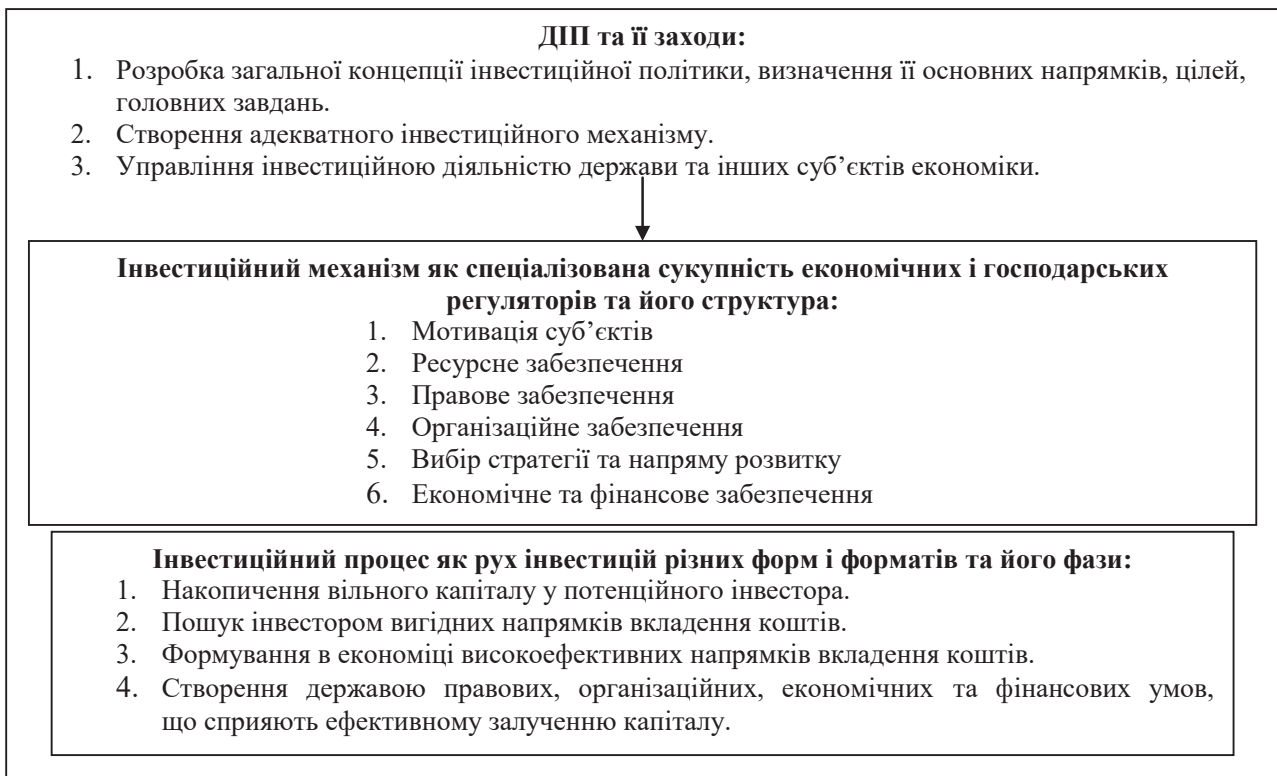

Рис. 1. Взаємозв’язок між ДПП, інвестиційним механізмом та інвестиційним процесом

і реєстрації інвестиційних та інноваційних проєктів, що реалізуються за пріоритетними напрямками діяльності технологічного парку» і т. д. Українське інвестиційно-інноваційне законодавство є досить позитивним за своєю суттю. Але на сьогодні, через відсутність чіткої ДПП та безлічі економічних і політичних причин, фінансування інноваційного розвитку в Україні залишається досить складним завданням. Реалізуючи свої інвестиційні проєкти щодо розвитку інноваційних технологій, українські підприємства витрачають багато сил, часу і коштів, щоб зробити вибірку серед безлічі фінансових структур саме тих, які готові до співпраці. І дійсно, на сьогодні існує безліч інвестиційних компаній, фондів, інших фінансових структур, але лише мала частина з них готова йти на підвищені ризики у фінансуванні реальних інноваційно-інвестиційних проєктів.

Згідно з даними сайту Державної служби статистики, у період 2000–2015 рр. основним інвестором інноваційного сектора країни є українські

підприємства. Так, наприклад, у 2015 р. саме вони профінансували інноваційний сектор на суму 13 427 млн грн. Держава з бюджету виділила всього 55,1 млн грн, а іноземні інвестиції склали лише 58,6 млн грн [4].

Можна назвати кілька причин слабого інвестиційного клімату України в інноваційній діяльності:

1. Політична нестабільність, відсутність структурних реформ в економіці та державному управлінні, відсутність верховенства права.
2. Відсутність культури інвестування, чітких правил роботи в інвестиційному секторі України.
3. Корупція в секторі державних фінансів та величезний державний борг.
4. Високе податкове навантаження, валютні обмеження з боку НБУ, валютні коливання.
5. Низький ступінь розвитку венчурних механізмів фінансування інноваційної діяльності.
6. Високий рівень впливу тіньового сектора на економічні процеси.

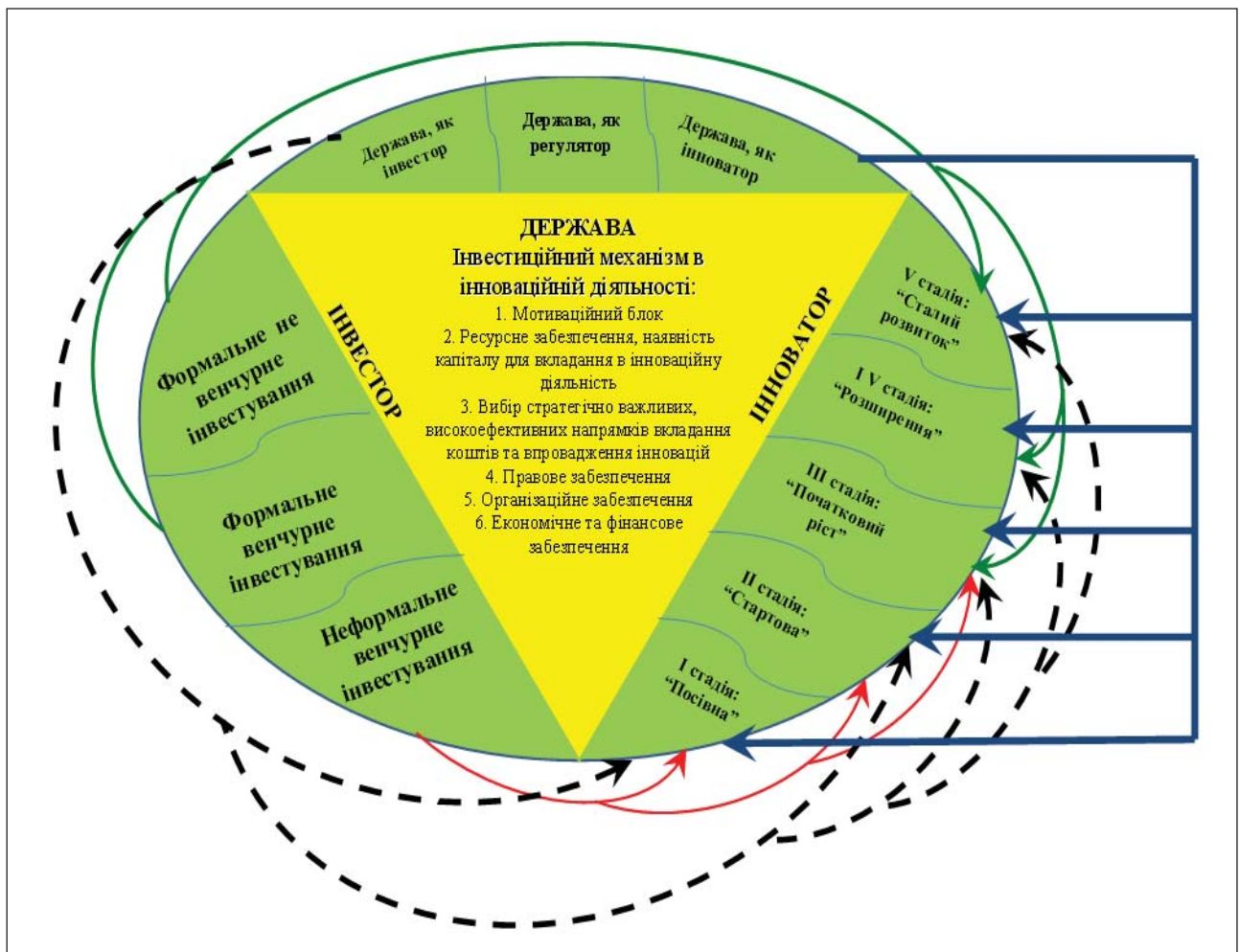

Рис. 2. Інвестиційний механізм в інноваційній діяльності

7. Невизначеність держави та бізнесу щодо інвестиційно-інноваційної стратегії розвитку української економіки.

Тому, на наш погляд, інвестиційний механізм інноваційної діяльності як фундамент і двигун ДПП є не просто набором методів і способів управління, регулювання і стимулювання інноваційного розвитку шляхом вкладення інвестицій в інноваційні напрямки та проекти, а й утілює в собі діяльність інвестиційного інституту, що визначає і регламентує правила, норми, стандарти, стереотипи поведінки та систему взаємодії головних учасників інноваційного ринку, засновану на економічній, фінансовій і правовій дипломатії.

Вважаємо, що необхідний новий погляд на ДПП, де інвестиційний механізм інноваційної діяльності – це своєрідний фінансовий діалог таких гравців інноваційного ринку, як держава, інвестор та інноватор, які є рівноправними, рівноцінними, взаємозалежними, взаємодоповнючими один одного. Інноватор та інвестор взаємодіють у межах однієї держави і в межах одного законодавства, а головна функція держави – забезпечення відносин на паритетних засадах для всіх учасників інноваційного ринку та створення умов для отримання найбільшої вигоди для всіх сторін, в т. ч. і для держави. Інвестування – це не просто вкладення грошей в ідею, це вміння сторін розмовляти і домовлятися.

Якщо звичайний інвестиційний механізм є переліком структурних складових частин, таких як мотиваційний блок, ресурсне, правове й організаційне забезпечення, то інвестиційний механізм в інноваційній діяльності з урахуванням інвестиційного процесу – набагато об'ємніший і глибший. Спираючись на велику кількість переглянутих і вивчених джерел інформації щодо інвестування, ми можемо запропонувати таку схему інвестиційного механізму в інноваційній діяльності (рис. 2).

Уявімо інвестиційний механізм в інноваційній діяльності у вигляді схеми, де коло – це інвестиційне середовище, у межах якого взаємодіють ключові фігури інвестиційного процесу, утворюючи трикутник, де кожна сторона – це учасник інвестиційного механізму: держава, інвестор і інноватор. Для поліпшення розуміння суті схеми уявімо, що всі сторони-учасники є збірними образами.

У цьому інвестиційному просторі кожен учасник має свої зону відповідальності, сектор впливу, функції та обов'язки, і всі разом вони

утворюють єдину систему інститутів інвестування інноваційної діяльності, де всі між собою взаємопов'язані, взаємозалежні і не можуть існувати окремо один від одного.

Відповідно до цієї схеми, важливою частиною інвестиційного механізму є держава. На відміну від інших суб'єктів інвестиційної діяльності, держава, з урахуванням його специфіки, є рівноправним, але унікальним учасником інвестиційного середовища і може виконувати функції всіх сторін інвестиційного процесу: інвестор, інноватор і регулятор. Функція регулятора дає можливість визначати формат, стандарти, правила взаємодії всіх сторін, причому держава зобов'язана враховувати особливості та інтереси представників інвестиційного механізму, у т. ч. і свої.

Однак, враховуючи сьогоденну ситуацію в країні та економіці, держава не може здійснювати функції інвестора й інноватора у зв'язку з проблемами в державному бюджетуванні та фінансуванні інноваційної діяльності. Тому вона в якості регулятора за допомогою непрямих методів регулювання повинна створювати умови, щоб інші учасники інвестиційного простору могли накопичувати первинний капітал, збільшувати обсяг інвестицій, впроваджувати інновації та отримувати інвестиційний дохід.

Вивчаючи різну наукову і бізнес-літературу, ми побачили, що інвестиційний механізм інноваційної діяльності відрізняється від звичайної моделі фінансової підтримки підприємницьких проектів, тому що представлений різними формами державного, венчурного та невенчурного інвестування. У запропонованій схемі, залежно від стадії розвитку інновації або інноваційного підприємства, інвестування може ділитися на такі системи вкладення інвестицій (таблиця 1).

Взаємозалежність стадій інноваційного розвитку та суб'єктів інвестиційної діяльності більш детально показана в таблиці (таблиця 2).

Як ми бачимо за даними схеми і таблиці і як показує практика, у більшості інвестиційних випадків неформальне венчурне інвестування використовується на найскладніших етапах – I, II стадіях – де є тільки ідея і перші кроки з розробки інновацій. У більшості випадків суб'єкти інших сегментів на цих етапах не ризикують вкладати свої фінанси, оскільки це найнебезпечніші і проблемні стадії. Вони вважають за краще інвестувати на тих етапах, де мінімізовані ризики, де вже видно результат і є можливість отримання швидкого прибутку.

Вважаємо, що механізм державного регулювання – це цілеспрямований алгоритм дій, який визначає і регламентує правила, норми і стандарти поведінки учасників механізму в конкретній ситуації. Механізм – це баланс відносин усіх сторін, що мають свої права і обов’язки, свій рівень відповідальності. Якщо одна зі сторін порушує пра-

вила поведінки, порушується баланс відносин, і механізм втрачає своє значення і дає збій.

Щоб інвестиційний механізм приводився в рух, його структура повинна бути повною і відповідати вимогам ДПІ в інноваційному розвитку; у структурі механізму повинні бути видні всі рівні взаємовідносин учасників інвестування

Таблиця 1

Характеристика систем вкладення інвестицій

Критерії	Неформальне венчурне інвестування	Формальне венчурне інвестування	Формальне невенчурне інвестування	Державне інвестування
Характеристика	Це форма реалізації венчурного капіталу за допомогою його надання індивідуальними венчурними інвесторами інноваційним компаніям, що знаходяться на початкових стадіях розвитку та мають значний потенціал зростання.	Це форма реалізації венчурного капіталу за допомогою венчурних підприємств-інвесторів.	Це класичні, традиційні фінансові інструменти вкладення, збереження і примноження коштів і ресурсів.	Це вкладення коштів в інноваційний розвиток і економіку з бюджету, позабюджетних фондів, позикових коштів, а також за рахунок прибутку й амортизаційних відрахувань державних підприємств.
Відмінності	Інвестиції можуть надаватися за погодженням сторін як інвестиційний кредит без застави. Інвестування часто будується на особистих відносинах. Інвестор може брати участь в управлінні підприємством, але в питаннях вкладення коштів часто воліють зберігати анонімність. По суті, це тіньове інвестування. Цій системі інвестування властивий високий ризик та велике зростання вкладів.	Необхідні кошти надаються під інновацію без гарантованого забезпечення наявним майном або іншими активами підприємця. Єдина застава – спеціально обумовлена частка акцій фірм. Інвестор не намагається придбати контрольний пакет акцій. Цій системі інвестування властивий високий ризик та велике зростання вкладів.	Дана система інвестування передбачає мінімізацію інвестиційних ризиків та безпеку вкладів, високу ліквідність і прибутковість цінних паперів. Інвестування перспективної ідеї надається під гарантоване забезпечення наявним майном або іншими активами підприємця.	Держава впливає на інвестиційну діяльність як прямо, через державний сектор економіки, так і опосередковано, через свої інститути та різні державні форми інвестування (державне кредитування, державні позики, роздержавлення та приватизація, податкове регулювання, амортизаційна політика, державний лізинг, ліцензування та квотування, антимонопольні заходи, стандартизація та ін.).
Суб’єкти	Власний капітал, друзі, родичі, сусіди, колеги, бізнес-ангели різного формату.	Венчурні фонди, венчурні інвестиційні підприємства, корпоративні венчурні інвестори.	Фондовий ринок та ринок цінних паперів, комерційні та інвестиційні банки, різні кредитно-фінансові та інвестиційні підприємства, установи та товариства, страхові компанії, фінансові холдинги, трести, концерни.	Держава
Терміни очікування зростання капіталу	Середньострокові, довгострокові.	Середньострокові, довгострокові.	Короткострокові, середньострокові.	Короткострокові, середньострокові, довгострокові.
Державний контроль	Не регулюється і не контролюється державою.	Регулюється і контролюється державою.	Регулюється і контролюється державою.	Регулюється і контролюється державою.

та їх обов'язки стосовно один одного. У таблиці 3 показано взаємозв'язок учасників і структури інвестиційного механізму.

Висновки. На основі вищевикладеного можна зробити висновки:

1. Найважливіша роль інвестицій виділяється інвестиційний механізм як ключову частину фінансово-бюджетного механізму, що є не просто сукупністю методів, форм, джерел інвестицій, інструментів, важелів впливу і стимулювання оновлення виробництва та зростання економіки, а цілою системою взаємодії головних учасників інноваційно-інвестиційного ринку, засновану на економічно-фінансовій і правовій дипломатії. У сучасних межах механізм інвестування можна розглядати як дію інвестиційного інституту, що визначає і регламентує правила, норми, стандарти, стереотипи поведінки всіх ключових фігур інвестиційного процесу, якими є «інвестор», «інноватор», «держава». Ці фігури є рівноправними, рівноцінними, взаємозалежними, взаємодоповнюючими один одного.

2. Держава з погляду її величезного потенціалу є унікальним учасником інвестиційного процесу. Вона могла б виконувати всі функції інвестора

й інноватора, причому одночасно на всіх етапах інноваційно-інвестиційної діяльності, що мало б їй дати можливість впливати на функціонування всіх суб'єктів інноваційно-інвестиційної сфери. Однак найголовніше завдання держави – регулювання відносин на паритетних засадах для всіх сторін інвестування і створення умов для мінімізації ризиків та отримання найбільшої вигоди для всіх сторін.

3. Суть інвестиційного механізму в інноваційній діяльності набагато глибша і складніша, ніж можна уявити. На основі опрацювання багатьох джерел запропоновано своє бачення цього механізму у вигляді схеми, з якої видно: виділення сегментів інвестування: неформальний і формальний венчурний, формально невенчурний, державний; спрямованість інвестиційного процесу від взаємозалежності і взаємодії між собою суб'єктів і сегментів інвестування; спрямованість інвестиційного процесу від взаємозалежності і взаємодії стадій інноваційного розвитку та суб'єктів інвестиційної діяльності.

4. На основі проаналізованого матеріалу запропоновано структуру інвестиційного механізму, починаючи від вивчення мотивації і закінчуючи економічно-фінансовим забезпеченням. Така

Таблиця 2

Взаємозалежність стадій інноваційного розвитку та суб'єктів інвестиційної діяльності

Стадія інноваційного процесу	Опис стадії інноваційного процесу	Суб'єкти інвестиційного процесу
I стадія: посівна (бізнес-ідея) Seed stage	Розробка маркетингової ідеї та бізнес-моделі майбутнього підприємства, пропозиція перших зразків товару або послуги, формування команди.	Суб'єкти неформального венчурного інвестування. Держава.
II стадія: стартова (створення бізнесу) Start-up stage	Початок функціонування бізнесу. Вирішальна стадія для будь-якого молодого інноваційного підприємства або проекту. Запуск першого виробництва. Компанія та її інновації стають відомими.	Суб'єкти неформального венчурного інвестування. Держава.
III стадія: початковий ріст (стадія зростання) Expansion stage	Нарощування темпів виробництва, розширення бізнесу. Підприємство займає на ринку більш-менш стійке становище і впевнено рухається до завоювання своєї ніші, яка була намічена в бізнес-плані.	Суб'єкти неформального венчурного інвестування. Суб'єкти формального венчурного інвестування. Суб'єкти формального невенчурного інвестування. Держава.
IV стадія: розширення (стадія розширення) Mezzanine stage	Закріплення в своєму сегменті ринку, отримання стабільного прибутку. Поступове завоювання нових інноваційних ринків.	Суб'єкти формального венчурного інвестування. Суб'єкти формального невенчурного інвестування. Держава.
V стадія: сталий розвиток (стадія ліквідності) Liquidity stage	Поява і збільшення ринкової вартості бізнесу (можливість вигідного продажу акцій). На цій стадії ідея, що стала інтелектуальною або матеріальною інновацією, займає міцне положення на завойованих ринках. Бізнес стабільний, але зростання сповільнюється. Бізнес-ангели можуть за бажанням «виходити» частково або повністю з бізнесу	Суб'єкти формального венчурного інвестування. Суб'єкти формального невенчурного інвестування. Держава.

Взаємозв'язок учасників і структури інвестиційного механізму

Структура інвестиційного механізму	Учасники інвестиційного механізму
<p>Мотиваційний блок Включає в себе вивчення та прогнозування мотивів, очікувань і поведінки всіх учасників інвестиційного процесу.</p>	<p>ДЕРЖАВА Для держави важливо: посилення позицій держави на міжнародній арені, так і всередині країни, економічна і інноваційно-інвестиційна безпека, підвищення конкурентоспроможності, економічне зростання.</p>
	<p>ІННОВАТОР Для інноваторів важливо: отримання прибутку, освоєння нових інноваційних напрямків як фактор особистісного просування і задоволення особистих матеріальних і психологічних потреб.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Для інвестора важливо: отримання прибутку, освоєння нових інноваційно-інвестиційних сегментів для посилення свого впливу і своїх фінансово-економічних позицій, задоволення особистих матеріальних і психологічних потреб.</p>
<p>Ресурсне забезпечення, наявність капіталу для вкладення в інноваційну діяльність Ресурси – це те, що визначає ідею інновації, її створення, розвиток і впровадження в економіку і життя суспільства. Ресурсне забезпечення передбачає пошук можливих напрямків отримання інвестицій.</p>	<p>ДЕРЖАВА Держава має величезний інвестиційний потенціал і повинна розвивати наукоємні галузі за рахунок бюджетних асигнувань, які використовуються для різних форм державного інвестування.</p>
	<p>ІННОВАТОР Головний ресурс інноватора – це його знання, талант, інноваційні ідеї. Також він може мати і власні матеріально-технічні ресурси.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Інвестор може надавати інноватору різні джерела фінансування: фінансові ресурси різних типів комерційних структур (інвестиційні фонди, компанії і банки, комерційні банки, страхові компанії та фонди), національних і зарубіжних наукових фондів, різних венчурних фондів, венчурних інвестиційних компаній, іноземні інвестиції промислових і комерційних підприємств і банків, приватні заощадження фізичних осіб, кошти спеціальних небюджетних фондів фінансування НДДКР, що створюються підприємствами, фінансовий лізинг, фондовий ринок і ринок цінних паперів.</p>
<p>Вибір стратегічно важливих, високо ефективних напрямків вкладання коштів та впровадження інновацій. Головне завдання у виборі інноваційного спрямування – вибір напрямку і сфери інноваційного розвитку, куди необхідно вкладати інвестиції, розвиваючи таким чином нові сегменти інвестиційної діяльності.</p>	<p>ДЕРЖАВА В основі цього пункту для держави лежить обов'язок розробити на основі прогнозування та стратегічного планування, перелік найбільш важливих для економіки інноваційних галузей із урахуванням особливостей і потреб національної економіки, зовнішньої і внутрішньої кон'юнктури інноваційного ринку.</p>
	<p>ІННОВАТОР Вибір інноватора часто визначається його мотивацією (інтерес, бажання, освіта, знання, навички, досвід), кон'юнктурою інноваційного ринку, поведінкою клієнтів, економічною ситуацією в країні і наявністю ресурсів. Основний критерій вибору: інноваційність, прибутковість, достатність ресурсів (за небажання залучати додаткові інвестиції). Інноватор, вибираючи напрямок і інвестора, може користуватися різними інвестиційними та інноваційними сайтами, базами даних, інформаційними службами, послугами різних стартап-платформ, інвестиційних компаній.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Інтереси інноватора та інвестора багато в чому схожі. Для інвестора важливі такі критерії: інноваційність, прибутковість, наявність достатніх ресурсів, сприятливої економічної ситуації та законодавства, що дає можливість вільно накопичувати капітал і інвестувати, і визначає захист інвестицій, мінімальне податкове навантаження, розвинена інноваційно-інвестиційна інфраструктура. Інвестор відштовхується від особистих переваг, досвіду в даній сфері, освіти, знання. Під час прийняття рішення про вибір напрямку інвестування можуть використовуватися спеціалізовані бази даних інформаційних служб і сайтів на інноваційну тематику.</p>

<p>Правове забезпечення. Правове забезпечення – це правове регулювання інвестиційної діяльності, яка ґрунтується на національному законодавстві та відповідних правових актах, прийнятих на рівні суб'єктів України, муніципальних утворень за сприяння інноваційно-інвестиційного бізнесу.</p>	<p>ДЕРЖАВА Правове забезпечення – це монопольна функція держави. Правове забезпечення з боку держави – це створення законодавчих актів, що регламентують діяльність і взаємодію учасників в інноваційно-інвестиційній діяльності. У них треба визначити учасників (сторони), їх сфери впливу, зони відповідальності, розроблені норми і правила поведінки і взаємодії між собою. Необхідно прописувати захист інтересів всіх сторін, який будується на принципах мінімізації та страхування ризиків, позначати планування та ведення інвестиційної діяльності в конкретних галузях і напрямках інноваційного розвитку. Дуже важливо, щоб держава формувала інноваційно-інвестиційне законодавство в діалозі з інвестором і інноватором. Основна мета – залучення внутрішніх і іноземних інвестицій, перш за все до виробничої сфери шляхом законодавчого забезпечення стабільної роботи інвесторів.</p>
	<p>ІННОВАТОР Правове забезпечення для інноватора – це виконання букви закону, тобто ведення інноваційної діяльності в інституційних рамках законодавства і вміння керуватися ним у спірних питаннях.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Правове забезпечення для інвестора – це ведення інвестиційної діяльності в рамках національного законодавства і вміння керуватися ним у спірних питаннях.</p>
<p>Організаційне забезпечення. Організаційне забезпечення інвестиційної діяльності включає в себе створення необхідних організаційних структур, що забезпечують дії з розвитку і контролю за досягненням поставлених цілей.</p>	<p>ДЕРЖАВА Головне завдання держави – це створення такої організаційної структури, яка б об'єднала б усіх учасників інвестиційного процесу і дозволила б створювати зручні та гнучкі форми інвестування. По суті, це створення інвестиційної інфраструктури в системі інноваційного розвитку, в основу якої лягає створення такої ієрархії, де на кожному рівні визначається б свій обсяг відповідальності та обов'язки, починаючи від Верховної Ради і Кабінету Міністрів України та закінчуючи органами місцевого самоврядування, а також окреслювався б формат зв'язків «держава – інвестор – інноватор» і прописувалися б також обсяг відповідальності і функції один перед одним і суспільством.</p>
	<p>ІННОВАТОР Організаційне забезпечення для інноватора – це його організаційна форма як учасника інноваційної та інвестиційної діяльності. Якщо ми говоримо про інноваційне підприємство, то воно, як і будь-яке інше підприємство, є самостійним статутним суб'єктом господарювання, що має права юридичної особи і проводить виробничу, науково-дослідну і комерційну діяльність з метою одержання відповідного прибутку. Організаційне забезпечення для інноваційного підприємства – це постійна взаємодія з внутрішнім і зовнішнім середовищем підприємства, що відрізняється зручністю і гнучкістю, яка веде до запланованих результатів. Організаційне забезпечення підприємства може стати одним із критеріїв вибору для інвестора: чим менше бюрократичних надбудов, тим легше взаємодіяти з таким підприємством.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Для інвестора організаційне забезпечення – це використання різних інструментів інвестування, тобто використання організаційних форм під час створення та існування інвестиційних підприємств і технологій інвестування.</p>
<p>Економічне та фінансове забезпечення. Економічне забезпечення – це сукупність методів і засобів, призначених для створення оптимальних умов ефективної та безпомилкової діяльності людини в економічній системі та її освоєння. Фінансове забезпечення – це формування цільових грошових фондів у достатньому розмірі та їх ефективне використання.</p>	<p>ДЕРЖАВА Держава повинна виступати гарантом виконання взаємних зобов'язань, які беруть на себе інноватори й інвестори, вільно взаємодіючи між собою. Роль держави в економіці і фінансовій сфері визначається його впливом на економічне зростання, тобто стабільну політику. Економічне та фінансове забезпечення держави можна представити у вигляді блоків економічного, фінансово-бюджетного і податкового характеру, головне завдання яких – фінансове забезпечення економічного зростання за рахунок інноваційного розвитку.</p>
	<p>ІННОВАТОР Економічне забезпечення для інноватора – це розвиток інноваційного ринку як основи для розвитку і формування інвестиційного ринку. Інноваційний ринок – це певна сукупність відносин інноваційної власності між покупцем і продавцем через купівлю-продаж інновацій і нових технологій за участю інвесторів. Фінансове забезпечення для інноватора – це участь у формуванні інвестиційного ринку шляхом створення балансу між інвестиційним попитом і пропозицією, де інноватор уособлює інвестиційний попит за допомогою використання різних фінансових інструментів та технологій інвестування. Чим більше цікавих, перспективних проєктів, тим вищі шанси залучити якомога більше інвесторів.</p>
	<p>ІНВЕСТОР Економічне забезпечення для інвестора – це повне задоволення всіх потреб інвестиційного попиту на інноваційному ринку шляхом надання всіх можливостей із боку інвестиційної пропозиції, уособленням якого є інвестор. Основна фінансова завдання інвестора – це накопичення первинного капіталу для подальшого надання у вигляді інвестицій для розширення і модернізації виробничого капіталу за допомогою використання різних фінансових інструментів та технологій інвестування.</p>

складна структура зручна для більш глибокого вивчення й аналізу процесу інвестування, тому що:

– механізм інвестування – баланс відносин усіх сторін, що мають свої права, обов'язки і свій рівень відповідальності, і якщо одна зі сторін порушує даний баланс, то механізм втрачає свою силу і значення;

– кожна частина структури механізму дозволяє визначити напрямок інновацій, слабкі і сильні сторони, можливості і загрози, права, обов'язки і відповідальність кожного учасника інвестиційної діяльності, що дозволяє знайти точки взаємодії і зіткнення всіх суб'єктів, що може позитивно вплинути на розвиток механізму.

Список літератури:

1. Базилевич В.Д., Баластрик Л.О. Макроекономіка: навч. посіб. К.: Атіка, 2002. 386 с.
2. Венчурное инвестирование. URL: http://www.prostobiz.ua/biznes/upravlenie_biznesom/stati/venchurnoe_investirovanie_ukrainskiy_aspekt.
3. Венчурные инвестиции: как это работает? URL: <http://kak-zarabotat-v-internete.com/zarabotok-na-fondovom-ryinke/venchurnye-investicii-kak-jeto-rabotaet.html>.
4. Державна служба статистики. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
5. Качур Р.П. Державне регулювання інвестиційної діяльності в трансформаційній економіці України. Л.: ЛНУ ім. І. Франка, 2015. 237 с.
6. Механизмы венчурного инвестирования. URL: <http://www.gecont.ru/articles/venture/mechan.htm>.
7. Новицький В.Є. Інституційні основи інноваційного розвитку економіки: навчальний посібник. К.: КНТ, 2008. 360 с.

ГОСУДАРСТВЕННАЯ ПОЛИТИКА В СФЕРЕ ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНВЕСТИЦИЙ НА ИННОВАЦИОННУЮ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ

В данной статье рассмотрены понятия «государственная инвестиционная политика», «инвестиционный процесс», «инвестиционный механизм». Изучены причины слабого инвестиционного климата в Украине и несовершенство государственной инвестиционной политики в инновационной деятельности. Выявлены особенности инвестиционного механизма в инновационном развитии: наличие разных систем инвестирования, зависимость инвестиционного процесса от стадий развития и внедрения инноваций. Автор показал и обосновал свое видение и понимание структуры инвестиционного механизма, в которой обозначены роли и функции всех его участников.

Ключевые слова: государственная политика, инвестиции, инвестиционный процесс, инвестиционный механизм, инновационные стадии.

STATE POLICY IN THE SPHERE OF ATTRACTING INVESTMENTS FOR INNOVATIVE ACTIVITIES

This article discusses the concept of “state investment policy”, “investment process”, “investment mechanism”. Studied the causes of poor investment climate in Ukraine and imperfection of state investment policy in innovation. The peculiarities of the investment mechanism in innovation development: the existence of different segments of the investments, the dependence of the investment process from stages of development and implementation of innovations. The author showed and explained their vision and understanding of the structure of the investment mechanism, which outlines the roles and responsibilities of all parties.

Key words: state policy, investment, investment process, investment mechanism, innovative stages.